27/01/2019

Η Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Καρέα

/ Ιερές Μονές

῾Η παλαιά Σταυροπηγιακή Μονή τοῦ ῾Αγίου ᾽Ιωάννου Προδρόμου, Καρέα, βρίσκεται στό βάθος μιᾶς πετρώδους ρεματιᾶς, σέ ἀπόσταση πεντακοσίων περίπου μέτρων ἀπό τόν τελευταῖο κατοικημένο χῶρο τοῦ ὁμωνύμου οἰκισμοῦ, ὁ ὁποῖος κατά τά τελευταῖα χρόνια ἐπεκτείνεται συνεχῶς πρός τίς γειτονικές πλαγιές τοῦ ῾Υμηττοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε βρίσκονταν τά ἀρχαῖα λατομεῖα, τά γνωστά ὡς λατομεῖα τοῦ «Καρᾶ».

Γιά τήν ἐπωνυμία «Καρέα» ἔχουν διατυπωθεῖ κατά καιρούς διάφορες ἑρμηνεῖες, οἱ ὁποῖες σχετίζονται μέ τήν τοποθεσία, ἤ μέ τό πρόσωπο τοῦ τιμωμένου ῾Αγίου ᾽Ιωάννου τοῦ Προδρόμου ἤ ἀκόμα καί μέ τό πρόσωπο τοῦ ἱδρυτή της. Καμία ὅμως ἀπό αὐτές τίς ἑρμηνεῖες δέν εἶναι ἀπόλυτα ἐξακριβωμένη καί καμία δέν μπορεῖ νά γίνει ἀνεπιφύλακτα ἀποδεκτή.

Οἱ συνθῆκες καί ἡ χρονολογία ἵδρυσης τῆς Μονῆς -ἡ ὁποία εἶναι ἀσφαλῶς γέννημα τῆς ᾽Εκκλησίας τῶν ᾽Αθηνῶν- δέν εἶναι γνωστές, ἐλλείψει γραπτῶν πηγῶν. ῾Η ἵδρυσή της ἀνάγεται πιθανότατα στά βυζαντινά χρόνια, ἄν καί εἰκάζεται βάσιμα ὅτι στόν χῶρο τοῦ Ναοῦ προϋπῆρξε εἰδωλολατρικό ἱερό τοῦ ᾽Απόλλωνα. ᾽Αργότερα -ἴσως ἀπό τόν Δ΄ μ.Χ. αἰῶνα- τό ἱερό τοῦτο μετατράπηκε σέ παλαιοχριστιανικό εὐκτήριο οἶκο, ὁ ὁποῖος μεταγενέστερα ἐξελίχθηκε οἰκοδομικά σέ Ναό, γιά νά καλύψει τίς λατρευτικές ἀνάγκες τῆς ἀνδρώας τότε μοναστικῆς

ἀδελφότητας.

῾Η παλαιότερη γραπτή μνεία τῆς Μονῆς χρονολογεῖται στά 1575 μ.Χ. καί ἀφορᾶ μᾶλλον στήν ἀνακαίνιση τοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει περισωθεῖ μέχρι σήμερα καί ἀποτελεῖ τό «Καθολικό» τῆς Μονῆς. ᾽Από τό παλαιό μοναστηριακό συγκρότημα διατηροῦνται σήμερα μόνο τό Καθολικό, τό μεγαλύτερο τμῆμα τῆς διώροφης νοτιοανατολικῆς πτέρυγας τῶν κελιῶν καί ἕνα μικρό ἰσόγειο κτίσμα τῆς βορειοδυτικῆς πλευρᾶς.

῾Ο Ναός εἶναι ἁπλός, «σταυροειδὴς ἐγγεγραμμένος μετὰ τρούλλου», καί στηρίζεται σέ τέσσαρεις κίονες (ἑλλαδικοῦ τύπου). ᾽Από αὐτούς, οἱ τρεῖς εἶναι μαρμάρινοι καί φέρουν ἀρχαῖα «κιονόκρανα μέ ἐπίθημα», ἐνῶ ὁ τέταρτος ἀντικαταστάθηκε μετέπειτα μέ κτιστό πεσσό. ᾽

Από τίς τοιχογραφίες τοῦ Ναοῦ δέν διατηρεῖται τίποτε ἄλλο παρά μόνο ἕνα μικρό ὑπόλειμμα στήν ἱερή Πρόθεση, τό ὁποῖο βεβαιώνει τόν σύγχρονο προσκυνητή γιά τήν ὕπαρξη παλαιᾶς ἁγιογράφησης τοῦ Ναοῦ.

Στήν πρόσοψη τοῦ Ναοῦ βρίσκεται ἐντοιχισμένο ἕνα μικρό τμῆμα θωρακίου, πάνω στό ὁποῖο ὑπάρχει ἀνάγλυφη παράσταση σταυροῦ καί ζώου πού τρέχει. Παρόμοιο τμῆμα θωρακίου, μέ ἑλικοειδές κόσμημα καί ἄκανθα, εἶναι ἐντοιχισμένο στήν πρόσοψη τῶν κελιῶν, τά ὁποῖα ἔχουν διασωθεῖ νοτιοανατολικά τοῦ Ναοῦ.

Στό δάπεδο τοῦ Ναοῦ βρέθηκε, κατά τήν πρόσφατη ἀνακαίνισή του, τμῆμα ἐπιτύμβιας πλάκας μέ ἐπιγραφή, ἡ ὁποία ἀρχικά θεωρήθηκε ὅτι κάλυπτε τόν τάφο κάποιας διακόνισσας πού ὀνομαζόταν Νεικανόρη, ἀλλά ὅταν ἀνασύρθηκε, δέν ἀποκάλυψε κανένα τάφο. ᾽Από τό γεγονός αὐτό εἰκάζεται ὅτι ἡ πλάκα αὐτή χρησιμοποιήθηκε ἁπλῶς γιά τή συμπλήρωση τῆς ἐπικάλυψης τοῦ δαπέδου τοῦ

ἀνακαίνισή του καί περισυνελέγη εἴτε ἀπό τόν περικείμενο χῶρο εἴτε μεταφέρθηκε ἀπό κάποιαν ἄλλη ἀντίστοιχη κατασκευή.

᾽Επάνω ἀπό τή θύρα τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ, ὑπάρχει μέχρι σήμερα ἐντοιχισμένος ἀνάγλυφος ἀναθηματικός Σταυρός, πού χρονολογεῖται ἀπό τό ἔτος 1769 μ. Χ. καί ὁ ὁποῖος φέρει τήν ἐπιγραφή: «ὁ μὲν θεῖος οὗτος σταυρὸς εἰς τὸν τεκὲ πρὸ καιροῦ εὑρισκόμενος, ὁ διὰ χάριτος ἰατρὸς ἀπὸ τοὺς Σεχάδες,

ἀγοράσας τοῦτον, ἀνέθηκε τῇ Μονῇ ταύτῃ 1769».

Κατά τόν ΙΖ΄ αἰώνα στή Μονή Καρέα μόναζε ὁ ἰατροφιλόσοφος Πέτρος Παπασταμάτης (Πετράκης) ἀπό τή Δημητσάνα, ὁ ὁποῖος κατά τή μοναχική κουρά του ὀνομάστηκε Παρθένιος μοναχός (1686 μ.Χ.). ῾Ο μοναχός Παρθένιος ἀνακαίνισε, περί τό 1673 μ.Χ., τή Μονή ᾽Ασωμάτων Ταξιαρχῶν, τήν ἐπονομαζομένη «Πετράκη» , πού μέχρι τότε ἦταν μετόχι τῆς Μονῆς τοῦ ῾Αγίου ᾽Ιωάννου Καρέα καί ἡ ὁποία ἀκριβῶς ἀπό τό ὄνομα τοῦ ἀνακαινιστή ἐκείνου προσέλαβε τήν ἐπωνυμία της. ᾽

Από τό 1796 μ.Χ. (ἴσως ἀκόμα καί ἀπό τό 1777 μ.Χ. σύμφωνα μέ σιγίλιο τοῦ Πατριάρχου Σωφρονίου), ἡ Μονή Καρέα ἐρημώθηκε καί παρήκμασε. Οἱ μοναχοί της -ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἕνα ἄλλο Πατριαρχικό σιγίλιο τοῦ Πατριάρχου Γερασίμου τοῦ Γ΄ πού χρονολογεῖται ἀπό τό 1796 μ.Χ. – *«διὰ τὸ αὐχμῶδες καὶ δύσβατον καὶ στενωπὸν τοῦ τόπου καὶ ἄλλας ἐπισυμβάσας περιπετείας καὶ κινδύνους... κατιδόντες τὴν ἐπικειμένην αὐτοῖς ὀδύνην καὶ δυσχέρειαν τῆς ἀποκομίσεως ἐκεῖ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων καὶ ὅτι δεινῶς ἔχουσιν κατοικεῖν ἐκεῖ, ἀπεφάσισαν, μετὰ τοῦ διαπιστεύοντος αὐτῶν ἡγουμένου ᾽Ανθίμου, φροντίσαι τῆς διασώσεως αὐτῶν, ὅστις κατανοήσας τὸν ἐπαπειλούμενον κίνδυνον... τούς μοναχοὺς σπεύδοντας διασπαρῆναι, συνήγαγεν καὶ παραλαβὼν κατῆλθεν εἰς τὸ τότε μετόχιον τῶν ᾽Ασωμάτων...μονάσαντες ἐκεῖ τοῦ λοιποῦ, ὡς μὴ δυνάμενοι ὑπομεῖναι τὰς ἐκεῖ δυσχερείας καὶ ἐπηρείας».*

Τό Μετόχι τῶν ᾽Ασωμάτων βρισκόταν πλησιέστερα στήν πόλη τῶν ᾽Αθηνῶν, εἶχε μεγαλύτερη εὐρυχωρία γιά ἐγκαταστάσεις καί παράλληλα προσέφερε στούς μοναχούς περισσότερη ἀσφάλεια. ῞Ετσι, ἀντιστράφηκαν οἱ ὅροι καί ἡ Μονή Καρέα, καθώς τό ἴδιο σιγιλιῶδες Πατριαρχικό γράμμα ἀναφέρει, ὑποβαθμίστηκε σέ μετόχι τῆς κυρίαρχης, ἀπό τότε καί στό ἑξῆς, Μονῆς Πετράκη.

Τό Μετόχι τῶν ᾽Ασωμάτων βρισκόταν πλησιέστερα στήν πόλη τῶν ᾽Αθηνῶν, εἶχε μεγαλύτερη εὐρυχωρία γιά ἐγκαταστάσεις καί παράλληλα προσέφερε στούς μοναχούς περισσότερη ἀσφάλεια. ῞Ετσι, ἀντιστράφηκαν οἱ ἔδρες καί ἡ Μονή Καρέα, καθώς τό ἴδιο σιγιλιῶδες Πατριαρχικό γράμμα ἀναφέρει, ὑποβαθμίστηκε σέ μετόχι τῆς κυρίαρχης, ἀπό τότε καί στό ἑξῆς, Μονῆς Πετράκη.

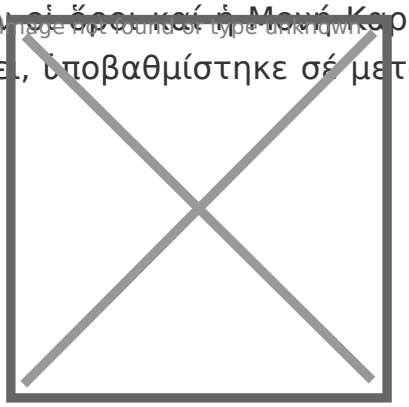

᾽Ως μετόχι πλέον ἡ Μονή Καρέα, ἀκολουθώντας τήν τύχη τῆς κυρίαρχης Μονῆς Πετράκη, ἔγινε «βακούφι» καί ὑπήχθη, μετά ἀπό αἴτηση τῆς Μονῆς Πετράκη -ἕνεκα τῆς ἀδυναμίας ἐξοφλήσεως βαρύτατης φορολογίας- στή Σουλτάνα Μιχρισάχ, μητέρα τοῦ Σουλτάνου Σελήμ Γ΄ (1770-1807) καί προσαρτήθηκε σέ κάποιο πτωχοκομεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέ τόν ὅρο νά καταβάλλει ἐτήσια εἰσφορά. ῞Ετσι *«...ἠλευθερώθη τέλεον τῶν κατὰ καιροὺς συδοσιμάτων καὶ λοιπῶν ἐνοχλήσεων τῶν ἐν ᾽Αθήναις ἐξουσιαστῶν, ὀφεῖλον μόνον δίδοσθαι κατ᾽ ἔτος τὸ διορισθὲν αὐτῷ ἐτήσιον...»*, τῶν πατέρων *«...διασωθέντων καὶ ἀπαλλαγέντων τῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς καταπιέσεων καὶ ἐνοχλήσεων καὶ κοινῶν τῶν ἐν ᾽Αθήναις συδοσιμάτων κατὰ τὰ ἐπιχορηγηθέντα αὐτοῖς βασιλικὰ ἔγγραφα».*

Παράλληλα μέ τή διοικητική ἀλλαγή, ὅπως καταγράφεται στό ἴδιο σιγίλιο, ἡ Μονή ᾽Ασωμάτων καί τά μετόχια της, ὑπήχθησαν ἐκκλησιαστικά στό Πατριαρχεῖο. Τό σχετικό σιγίλλιο ἀναφέρει χαρακτηριστικά· «ἵνα δὲ καὶ παρὰ τῆς ἐκκλησίας ἔχωσι τὴν περὶ τούτων ἀσφάλειαν καὶ ἀπόδειξιν, ἐδεήθησαν προσεπικυρωθῆναι...τὴν ἀπ᾽ ἀρχῆς σταυροπηγιακὴν χάριν... Τούτου ἕνεκεν ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς « *... ἵνα... τὸ ἱερὸν καὶ σεβάσμιον μοναστήριον τῶν ᾽Ασωμάτων τοῦ Πετράκη, μεθ᾽ ὅλων τῶν μετοχίων αὐτοῦ... καὶ τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου τοῦ Τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ ᾽Ιωάννου, τοῦ ἐπιλεγομένου Καρέως... ὑπάρχωσι καὶ λέγωνται καὶ παρὰ πάντων γινώσκονται ἡμέτερα, πατριαρχικά, σταυροπηγιακά, ἐλεύθερα, ἀδούλωτα... μηδὲν ὀφείλοντα διδόναι, εἰμὴ τὸ διορισθὲν ἐτήσιον, λόγῳ ὑποταγῆς τῷ καθολικῷ ἐξάρχῳ, μνημονευομένου τοῦ κανονικοῦ πατριαρχικοῦ ὀνόματος».* ῞Εκτοτε ὁλοένα καί περισσότερο, ἡ Μονή ῾Αγίου ᾽Ιωάννου Καρέα ἐρημώνεται καί παρακμάζει, ἀλλά ἐξακολουθεῖ νά διατηρεῖται ὡς μετόχι τῆς Μονῆς Πετράκη, τῆς ὁποίας τήν τύχη καί τήν ἐξέλιξη τούς ἑπόμενους δύο περίπου αἰῶνες.

Μετά τήν ὑποβάθμισή της σέ μετόχι, ἡ Μονή Καρέα δέν ἀξιοποιήθηκε ἀπό τήν κυρίαρχο Μονή Πετράκη παρά μόνο ὡς προσοδοφόρα οἰκονομική πηγή, ἡ ὁποία προσέδιδε ὀφέλη ἀπό τήν ἐνοικίαση τῶν λατομείων της, καθώς καί τῶν ἀγροτικῶν καί λιβαδικῶν της ἐκτάσεων. Κατά τήν ἀναδιοργάνωση τοῦ μετεπαναστατικοῦ, Νεοελληνικοῦ κράτους, καί μάλιστα κατά τήν περίοδο τῆς Βαυαροκρατίας, κατόπιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος τῆς 25ης Σεπτεμβρίου 1833, «περὶ τῶν ἐν τῷ Βασιλείῳ Μοναστηρίων», δόθηκε ἐντολή, ἀπό τή Νομαρχία ᾽Αττικῆς καί Βοιωτίας, στόν τότε ἡγούμενο τῆς Μονῆς Πετράκη Διονύσιο, νά μετοικήσει τό συντομώτερο δυνατόν, «μεθ᾽ ὅλης τῆς ἀδελφότητος», σέ κάποιον ἄλλο τόπο, ἐνδεχομένως στό πρώην κυρίαρχο μοναστήρι τοῦ Καρέα, ἐπειδή ὁ χῶρος τῆς Μονῆς Πετράκη εἶχε κριθεῖ κατάλληλος διά τήν ἀνέγερση στρατιωτικοῦ νοσοκομείου. Τελικά, μετά ἀπό ἀλλεπάλληλες ἐνστάσεις καί ἐκτενή ἀλληλογραφία καί παρά τίς ἀντιρρήσεις τῆς ἀδελφότητας, ὡς ἐνδεδειγμένος τόπος μεταβάσεώς της κρίθηκε ἡ Μονή Καισσαριανῆς καί ὄχι τό παλιό μοναστήρι

τοῦ Καρέα. ᾽Επακολούθησε ὀλιγοχρόνια προσάρτηση τῆς Μονῆς Πετράκη καί τῶν Μετοχίων της στή Μονή Πεντέλης καί μετά ἀπό λίγο ἐκ νέου ἀποσυσχέτιση αὐτῶν καί ἐπαναφορά τους στό προηγούμενο καθεστώς τους.

῾Η εἴσοδος τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα βρίσκει τό Μοναστήρι τοῦ Καρέα -μετόχι ἀκόμα τῆς Μονῆς Πετράκη- μικρό, φτωχό καί παραμελημένο ἐξωκκλήσι, μέ «θλιβερὰν ὄψιν, ἰδίᾳ μετά τινας ἀντιαισθητικὰς κατασκευὰς καὶ προσθήκας γενομένας ὑπὸ ἀναρμοδίων προσώπων» (Α.Δ. 17, 1961/62), τό ὁποῖον ὅμως ἐξακολουθεῖ νά συγκεντρώνει καί νά ἐμπνέει πλῆθος πιστῶν προσκυνητῶν.

᾽Από πλευρᾶς κτηριακῆς, ὑπάρχει μονάχα ὁ Ναός καί μερικά μισοερειπωμένα κελιά, ἀλλά καί αὐτά καλυμμένα ἀπό ὄγκους σκύρων καί ἄλλων καταλοίπων τῶν λατομείων μαρμάρου καί ἀμιάντου τῆς περιοχῆς. Μέχρι τήν ἔναρξη τοῦ Β΄ Παγκοσμίου πολέμου, τό Μοναστήρι καί ἡ περιοχή του φιλοξενεῖ μόνο τούς ἐργάτες τῶν λατομείων, τούς βοσκούς καί, περιστασιακά, μερικούς ᾽Αθηναίους ἐκδρομεῖς ἤ προσκυνητές, οἱ ὁποῖοι πεζοποροῦν μέχρις ἐκεῖ γιά νά προσευχηθοῦν καί νά ζητήσουν τίς πρεσβεῖες τοῦ ῾Αγίου ᾽Ιωάννου.

᾽Από τό ἀρχεῖο ἀλληλογραφίας τῆς Μονῆς Πετράκη, ἐνδεικτικά σημειώνουμε ὅσα ἀναφέρονται στό ὑπ᾽ ἀριθμ. 29/11/ 1938 ἔγγραφο· Τό μετόχι ἦταν ἐγκαταλελειμμένο καί ἔρημο καί *«...ὁσάκις παρίστατο ἀνάγκη, ὡς καὶ κατὰ τὰς ἐνιαυσίους πανηγύρεις τοῦ Ναοῦ τοῦ ῾Αγίου ᾽Ιωάννου, μετέβαινε ἀδελφός τῆς ῾Ιερᾶς Μονῆς Πετράκη πρὸς ἱερουργίαν». ῾Η δέ «...μόνιμη φύλαξη τοῦ Μετοχίου»* ἦταν ἀνατεθειμένη «...εἰς λαϊκούς νεωκόρους». Κατά τή δεκαετία 1940-1950, ἡ περιοχή γύρω ἀπό τήν παλαιά Μονή Καρέα ἀπέκτησε ἰδιαίτερο νόημα καί προσέφερε εἰδικές διευκολύνσεις στούς κατοίκους τοῦ λεκανοπεδίου ᾽Αττικῆς. Τόσο τό πυκνό πευκοδάσος, ὅσο καί τό πηγαῖο νερό, ἔδωσαν τή δυνατότητα τῆς

῾Η ὕπαρξη βέβαια θερινῶν κατασκηνώσεων, δέν εἶχε μόνο εὐεργετικές ἐπιπτώσεις στή ζωή τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς. ῎Εφερε, ὡς ἀναγκαστική συνέπεια, καί τήν ἔναρξη λειτουργίας μικροῦ καφενείου στόν

ὧν κατασκηνώσεων καί ἀνακούφισαν πολλούς πάσχοντες καί ἀπό τίς ἐπιδημικές ἀσθένειες τῆς κατοχικῆς περιόδου.

αὐλόγυρο τῆς Μονῆς, οἱ θαμῶνες τοῦ ὁποίου δέν σεβάστηκαν ἐπαρκῶς τήν ἱερότητα τοῦ τόπου καί τῆς γύρω ἀπ᾽ αὐτόν κατάφυτης περιοχῆς. Τό πυκνό πευκοδάσος ἄρχισε λίγο-λίγο νά ἀραιώνει καί τά αἰωνόβια δέντρα του νά πωλοῦνται, παράλληλα μέ τά ἀναψυκτικά, ὡς καυσόξυλα. Συγχρόνως οἱ βοσκοί θεωροῦσαν ἀναφαίρετο δικαίωμά τους -λόγῳ τῆς καταβολῆς ἐνοικίου στήν κυρίαρχο Μονή Πετράκη, γιά τή νομή τῶν βοσκοτόπων- τήν συγκέντρωση τῶν ποιμνίων τους, γιά διανυκτέρευση, μέσα στό μοναστήρι. Τό διοικητικό συμβούλιο τῆς Μονῆς Πετράκη, σέ μιά ἀπό τίς συχνές ἀναφορές του (καί δή εἰς τό ἀπό 20/1/1947 ἔγγραφό του), πρός τήν ᾽Αρχιεπισκοπή ᾽Αθηνῶν, καί πρός τόν ᾽Οργανισμό Διαχειρίσεως ᾽Εκκλησιαστικῆς περιουσίας, γράφει χαρακτηριστικά:· *«Δὲν παραλείπομεν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι τὰ συγκεντρωμένα σκύρα ὄπισθεν τοῦ ῾Ιεροῦ Βήματος, προξενοῦν ζημίας εἰς τόν ῾Ιερὸν Ναὸν, διότι καὶ ὑγρασία προξενεῖται, ἀλλὰ καὶ ἀνέρχονται ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σωροῦ αἶγες -ὡς συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν- καὶ ἐκεῖθεν πηδοῦν εἰς τὴν στέγην τοῦ ῾Ιεροῦ Ναοῦ καὶ προξενοῦν εἰς αὐτὴν ζημίας καὶ ἐπιβάλλεται νὰ ἀπομακρυνθοῦν ταῦτα τὸ ταχύτερον ἐκεῖθεν, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀνωτέρω ζημιῶν, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον ὑπάρχει παράδοσις ὅτι αἰρομένων τῶν σκύρων θά ἔλθει εἰς φῶς μικρὸς Ναὸς τοῦ προφήτου ᾽Ηλιού, κατακεχωσμένος ὑπό σωρούς, πρὸ τινων ἐτῶν...».*

Μέ παράλληλες ἐνέργειες τῆς ᾽Αρχαιολογικῆς ῾Υπηρεσίας «διεκόπη τελικῶς πρὸ τοῦ πολέμου ἡ λειτουργία τῶν λατομ[illegible]είᾳ ἀπηλευθερώθη τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς ἀπὸ τῆς λατύπης, δ[illegible]στενοῦ προστατευτικοῦ

ἐλευθέρου χώρου πέριξ τούτου» (ἔνθ᾽ ἀν.).

῾Η ᾽Εφορία Βυζαντινῶν ᾽Αρχαιοτήτων ἐκπόνησε στή συνέχεια «πρόγραμμα ἀποκαταστάσεως καὶ εὐπρεποῦς ἐμφανίσεως τῆς Μονῆς, ὅπερ ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς ῾Υπηρεσίας, ἤρχισεν ἐκτελούμενον ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1963». Κατά τήν ἐκτέλεση αὐτῶν τῶν ἐργασιῶν, «ἀπεμακρύνθησαν μεγάλοι ὄγκοι λίθων καὶ θραυσμένων μαρμάρων, οἱ ὁποῖοι ἐπεκρέμαντο ὑπεράνω τοῦ Καθολικοῦ καὶ ἠπείλουν τοῦτο...᾽Απεκαλύφθη ὡσαύτως σειρά καμαροσκέπαστων διαμερισμάτων, κατὰ μῆκος τῆς βορειοδυτικῆς πλευρᾶς τοῦ περιβόλου. Κατὰ τὸν καθαρισμὸν ἑνὸς τούτων εὑρέθη πωρόλιθος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι χαραγμένη ἡ χρονολογία 1712... ἀντιστοιχοῦσα ἀσφαλῶς, εἰς τὸν χρόνον κατασκευῆς τῶν κελλίων τῆς πλευρᾶς

ταύτης» (ἔνθ᾽ ἀν.)

Οἱ ἐργασίες ἀποκατάστασης τῆς Μονῆς, μέ δαπάνες τῆς ᾽Αρχαιολογικῆς ῾Υπηρεσίας, συνεχίστηκαν μέχρι τό ἔτος 1971. ᾽Αξιοσημείωτο εἶναι ὅτι κατά τή διάρκεια τῶν ἀνασκαφῶν καί συγκεκριμένα τό 1968, περισυνελέγη χάλκινο νόμισμα τῆς ἐποχῆς ᾽Αλεξίου Α΄ τοῦ Κομνηνοῦ.

᾽Από τόν Μάϊο τοῦ ἔτους 1971, ὁπότε καί ἐγκαθίσταται ἡ νεοσύστατη γυναικεία ἀδελφότητα, ἀνοίγει καινούργια σελίδα στή ζωή καί στήν ἱστορία τῆς Μονῆς Καρέα.

῾Η Μονή διά τῶν α) Β.Δ. 323 ΦΕΚ 93/17-5-1971 καί β) Β.Δ. 2 ΦΕΚ 1/3-1-1972 ἀναδεικνύεται ἀπό Μετόχι τῆς Μονῆς Πετράκη «εἰς κυρίαρχον καὶ ἀνεξάρτητον Γυναικείαν Κοινοβιακὴν Μονὴν» καί κατοχυρώνεται νομικά ὡς «Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου». ᾽Εκκλησιαστικά ὑπάγεται ἀρχικά στήν ῾Ιερά ᾽Αρχιεπισκοπή ᾽Αθηνῶν καί ἀργότερα στήν νεοδημιουργηθεῖσα ῾Ιερά Μητρόπολη Καισαριανῆς, Βύρωνος καί ῾Υμηττοῦ.

῾Η νέα ἀδελφότητα, μέ τή συνεργασία τῆς ἁρμόδιας ᾽Αρχαιολογικῆς ῾Υπηρεσίας, συνέχισε καί ἐπέκτεινε, μέ δική της πλέον μέριμνα τό πρόγραμμα ἀποκατάστασης, ἀνακαίνισης καί ἐπέκτασης τῆς ἐρειπωμένης Μονῆς, τό ὁποῖο δέν ἔχει ἀκόμη περατωθεῖ. ῞Ετσι ἀπό τό 1971 μέχρι σήμερα, συντηρήθηκαν ὅλα τά ὑπάρχοντα παλαιά κτίσματα. ᾽Επάνω ἀπό τό ἰσόγειο τῆς νοτιανατολικῆς πτέρυγας, ἀναστηλώθηκαν τά κελιά τοῦ δευτέρου ὀρόφου, ἐνῶ στό Καθολικό τοποθετήθηκε, στή θέση τοῦ παλαιοῦ καί κατεστραμμένου τέμπλου, νέο γλυπτό μαρμάρινο, βασισμένο σχεδιακά σέ ἀρχαῖο πρότυπο. Τό ἔτος 1986 ἔγινε ἐκτεταμένος ἐκβραχισμός γύρω ἀπό τό χῶρο τοῦ Καθολικοῦ καί ἀνοικοδομήθηκε νέα διώροφη πτέρυγα, γύρω ἀπό τόν χῶρο τῆς αὐλῆς τῆς Μονῆς. ῾Η πτέρυγα αὐτή περιλαμβάνει τό εὐρύχωρο παρεκκλήσιο τοῦ Εὐαγ[illegible]ραγίας

Θεοτόκου, τήν Τράπεζα τῶν μοναχῶν καί σειρά κ[illegible]

Τέλος, τό χρονικό διάστημα μεταξύ τῶν ἐτῶν 1994 – 1995 ἀνοικοδομήθηκε ἐκτός τοῦ παλαιοῦ μοναστηριακοῦ περιβόλου κατά προέκταση τῆς βορειοανατολικῆς πτέρυγας πού εἶχε ἤδη ἀνοικοδομηθεῖ τό 1986, νέα διώροφη πτέρυγα, ἡ ὁποία περιλαμβάνει χώρους ὑποδοχῆς, βιβλιοθήκη καί σειρά κελιῶν.

῾Η κτηριακή ἀνασυγκρότηση τῆς Μονῆς, καθώς καί ἡ πνευματική ζωή τῆς Ἀδελφότητας, βρίσκονται «ἐν ἐξελίξει». Καταβάλλεται ἔντονη προσπάθεια ὥστε ἡ

ἀριθμητική της αὔξηση νά συμπορεύεται μέ τήν πνευματική. Κύριο καί ἰδιαίτερο μέλημά της εἶναι νά ζεῖ «ὡς ζῶν καί ἐνεργοῦν» μέλος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί νά πορεύεται «ὡς μία ψυχὴ ἐν πολλοῖς σώμασι» (Μ. Βασίλειος), *«κατὰ δύναμιν ἀσκουμένη καὶ κατὰ Χάριν εὐαγγελιζομένη»* εἰς τούς ἐγγύς καί τούς μακράν ἀδελφούς *«᾽Ιησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ᾽Εσταυρωμένον» (Α΄ Κορ. 2, 2).*